

﴿مَالِكٍ﴾ أَوْ ﴿مَلِكٍ﴾ :

﴿مَالِكٍ﴾ يَا ﴿مَلِكٍ﴾ :

المالك: هو من ملك شيئاً، سواء ملك حقيقي كملكه سبحانه، أو اعتباري كملكنا نحن، الذي هو إعارة واستخلاف.

مالك: کسی که مالک چیزی باشد؛ چه این تملک حقیقی باشد مانند مالکیت خداوند سبحان، یا اعتباری باشد مانند مالکیت ما، که عاریتی است و به نمایندگی می‌باشد.

والملك: هو الحاكم المدير لأمر الرعية.

و ملك : حاكم مدبر (پادشاه تدبیرکننده) امور رعیت است .

وكلا الاسمين بالنسبة له سبحانه سواء. فإذا قلنا مالك يوم الدين فإنّ المالك للشيء ملك حقيقي له حق التصرف فيه وتدبير شؤونه على أي نحو يراه، فنكون قد أثبتنا له الملكية والملك. وإذا قلنا ملك يوم الدين - ومع أنّه ليس كسواه، بل هو مالك الملك - فيكون ملكاً يملك رعيته ملكاً حقيقياً، فله حق تدبير شؤونهم على أي نحو يريد، فنكون قد أثبتنا له الملكية والملك كذلك.

هر دو اسم برای خداوند سبحان، یکسان می‌باشند. اگر بگوییم «مَالِكٍ يَوْمِ الدِّينِ» (مالک روز دین)، او مالکیت حقیقی بر هر چیزی دارد و حق تصرف در آن و تدبیر شؤونات و امور مربوط به آن را به هر نحوی که خود صلاح می‌داند، دارد؛ به این ترتیب برای او مالک بودن و سلطنت و پادشاهی را

اثبات کرده‌ایم. و اگر بگوییم «مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ» (پادشاه روز جزا) - با وجود اینکه غیر از او پادشاهی نیست و حتی او مالک سلطنت و پادشاهی است - او پادشاهی است که مالکیت حقیقی بر رعیتش دارد ، و حق تدبیر شؤونات آنها را به هر نحو که بخواهد دارا می‌باشد؛ و با این گفته، مالکیت و پادشاهی را برای او به اثبات رسانیده‌ایم.

ومن هنا نعرف أنَّ كلتي القراءتين قد تضمنت الأخرى، وقد رويت كلتا القراءتين عن أهل البيت (عليهم السلام)، على أنَّه رجَّح بعض العلماء قراءة ملك؛ لكثرة ورودها عنهم (عليهم السلام)، والله أعلم.

به این ترتیب درمی‌یابیم که هر دو قرائت، دیگری را دربرمی‌گیرد ، و هر دو قرائت از اهل بیت (علیهم السلام) روایت شده است؛ هر چند برخی علما قرائت مَلِك را به جهت کثرت روایات وارد شده از اهل بیت (علیهم السلام) ترجیح دادند؛ والله اعلم (خداوند داناتر است).